

Arrest

nr. 112 772 van 25 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

1 de gemeente ZAVENTEM, vertegenwoordigd door de burgemeester.

2 de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 10 mei 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de gemeente Zaventem van 10 april 2013 tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf en van het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 april 2013. De eerste bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 10 april 2013, de tweede bestreden beslissing werd aan verzoeker ter kennis gebracht op 24 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 17 mei 2013 met referentnummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van tweede verweerder.

Gelet op de beschikking van 18 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KARSIKAYA, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de 2de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker heeft de Turkse nationaliteit.

Op 10 november 2011 diende verzoeker een visumaanvraag type C in bij de Belgische ambassade te Ankara.

Op 13 december 2011 werd zijn visum type C geweigerd omdat hij niet aantoonde over voldoende bestaansmiddelen te beschikken.

Op 10 april 2013 diende hij een aanvraag in tot verblijf, in toepassing van de artikelen 10 en 12bis, § 1 tweede lid van de vreemdelingenwet.

Dezelfde dag werd een beslissing genomen tot niet-inoverwegingname van een aanvraag voor een toelating tot verblijf (bijlage 15ter).

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Gelet op artikel 12 bis, §§ 3, 3bis of 4, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 26/1, § 1, derde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

[...]

heeft zich op 10/04/2013 aangeboden bij het gemeentebestuur om een aanvraag tot verblijf in te dienen, in toepassing van de artikelen 10 en 12 bis, § 1, tweede lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Deze aanvraag wordt niet in overweging genomen en wordt niet doorgegeven aan de Minister of zijn gemachtigde, omdat de vreemdeling om zijn aanvraag te staven niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §§ 1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, overlegt, namelijk: Voldoet niet aan alle voorwaarden van art. 12bis § 1: betrokkene is in het bezit van een C-visum, geen D-visum voor gezinshereniging.”

Op 18 april 2013 kreeg verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is thans de tweede bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de Staatssecretaris voor Asiel- en migratiebeleid wordt aan de genaamde [...], die de Turkse nationaliteit heeft,

het bevel gegeven om ten laatste op 24 mei 2013 (datum vermelden) het grondgebied van België te verlaten, evenals het (de) grondgebied(en) van de volgende Staten:

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven(4).

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen:

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

Reden van de beslissing:

Visum verstreken sedert 10.04.2013”

2. Rechtspleging

Artikel 39/72 juncto artikel 39/81 van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

Eerste verweerder, m.n. de gemeente Zaventem, heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

Tevens wenst de Raad erop te wijzen dat eerste verweerder ook naliet het administratief dossier binnen de voorgeschreven termijn van acht dagen toe te sturen. Met toepassing van artikel 39/59, § 1 van de vreemdelingenwet dienen de door verzoeker vermelde feiten als bewezen te worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Over de ontvankelijkheid

Tweede verweerder werpt de exceptie van gebrek aan het vereiste belang op ten aanzien van de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten en dit om reden dat hij ter zake enkel over een gebonden bevoegdheid beschikt en hij zelfs in het geval van een eventuele vernietiging van het bestreden bevel, niets anders vermag dan opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr.148.037).

Opdat hij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoeker gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Artikel 5 van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft artikel 7 van de vreemdelingenwet gewijzigd, waardoor het eerste lid van het artikel luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde datum te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

In casu werd het bevel om het grondgebied te verlaten genomen in toepassing van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, op grond van de vaststelling dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de in artikel 6 van de vreemdelingenwet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, hetgeen door verzoeker niet wordt betwist. Aldus beschikt de staatssecretaris ter zake over een gebonden bevoegdheid.

Niettegenstaande bovenstaande vaststellingen dient de Raad echter op te merken dat geen bevel mag worden gegeven of dat het bevel niet mag ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (*cf.* RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948).

Verzoeker voert echter geen schending van een hogere rechtsnorm aan.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat het beroep tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, niet ontvankelijk is bij gebrek aan het rechtens vereiste belang.

4. Onderzoek van het beroep

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 10, § 1, lid 1, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet) in samenhang met de standstill-bepalingen uit enerzijds artikel 41, § 1 van het aanvullend protocol van 23 november 1970 (Vo. Raad 72 EEG nr. 2760/72 en goedgekeurd bij de wet van 18 augustus 1972) bij de op 12 september 1963 te Ankara ondertekende Overeenkomst waarbij een associatieovereenkomst tot stand wordt gebracht tussen de Europese Gemeenschap en Turkije, van artikel 13 van het Besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije, in samenhang met de artikelen 10 en 12 van de oorspronkelijke vreemdelingenwet, alsook artikel 2 van het Europees Vestigingsverdrag van 13 december 1955, goedgekeurd bij de wet van 24 maart 1961 en huidige artikel 12bis juncto artikel 62 van de vreemdelingenwet.

Hij licht dit enig middel toe als volgt:

“Doordat verzoeker volgens de tegenpartij in het bezit moet zijn van een D-visum voor gezinshereniging om de aanvraag tot verblijf overeenkomstig artikel 10 en 12bis, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 in te dienen;

Dat de bestreden beslissing bovendien stelt dat verzoeker niet alle documenten bedoeld in de artikelen 10, §1 tot 3 en 12bis, §§ 1 en 3 van wet van 15.12.1980 overlegt.

Terwijl verzoeker als Turkse onderdaan en echtgenoot van een wettig in België verblijvende Turkse onderdaan, zich kan beroepen op meer gunstige bepalingen dan de gemeenrechtelijke bepalingen uit de artikelen 10 en 12bis van de (huidige versie van de) Vreemdelingenwet van 15.12.1980;

Dat verzoeker zich dankzij artikel 10 §1, lid 1, 1° van de Vreemdelingenwet kan beroepen op een internationaal verdrag, m.n. het Aanvullend Protocol van 23.11.1970 bij de Associatieovereenkomst tussen de EEG (thans EU) en Turkije en op het Besluit nr. 1/80 dat tot stand gekomen is binnen de Associatieraad, opgericht in het raam van voormelde Associatieovereenkomst;

Dat de toenmalige EEG inderdaad een aantal overeenkomsten heeft gesloten met derde landen, waaronder Turkije, om de migratie van deze derde landen naar de EEG-lidstaten te bevorderen en als voorbereiding voor een toekomstig lidmaatschap van Turkije;

Dat deze Associatieovereenkomst ondermeer werd aangevuld met een Aanvullend Protocol van 23 november 1970, waarin in het artikel 41, lid 1 een standstillbepaling werd opgenomen die luidt als volgt:

“De Overeenkomstsluitende Partijen voeren onderling geen nieuwe beperkingen in met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten. ”

Dat in het raam van de opgerichte Associatieraad EEG-Turkije op 19 september 1980 het Besluit 1/80 tot stand kwam met het oog op de realisatie van het vrije werknemersverkeer tussen Turkije en de EEG. Ook dit besluit kent een standstillbepaling in het artikel 13, dat luidt als volgt:

„De lidstaten van de Gemeenschap en Turkije mogen geen nieuwe beperkingen invoeren met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn. ”

Sinds het arrest Abatay van het Hof van Justitie (HvJ C-317/01, Abatay, Jur. 2003,1, 12301) staat vast dat beide standstillbepalingen een rechtstreekse werking hebben en dus in casu kunnen worden ingeroepen door verzoeker (zie ook HvJ Comm./Nederlaid, 29.4.2010, C-93/07; Oguz, 21.7.2011, C-186/10; Dereci, 15.11.2011, C-256/11; in het eerste arrest wordt gezegd dat art. 41, lid een algemene gelding heeft en bijgevolg kunnen ingeroepen worden door elke Turk, en in het laatste arrest wordt deze bepaling toegepast op de gezinshereniging);

Zeer uitdrukkelijk stelde het Hof van Justitie in zijn arrest Tum en Dari (HvJ C-16/05, Tum & Dari, Jur. 2007,1,7415, r.o. 53-55) dat de standstillbepaling uit artikel 41, lid 1 Aanvullend Protocol zich ertegen verzet dat een lidstaat een nieuwe maatregel vaststelt die tot doel of tot gevolg heeft dat aan de vestiging (en daarmee samenhangend aan het verblijf) van een Turkse onderdaan strengere voorwaarden worden gesteld dan deze die golden op het moment waarop het Aanvullend Protocol voor de betrokken lidstaat in werking trad op 1 januari 1973.

Het artikel 41, lid 1 Aanvullend Protocol bevat op zichzelf geen recht op verblijf, zodat de lidstaten vrij blijven om een eigen immigratiebeleid te voeren. Daarentegen kan een lidstaat zijn immigratiebeleid ten aanzien van Turkse werknemers en hun gezinsleden niet verstrengen.

In de Belgische context moet worden vastgesteld dat de wetgever op 06.08.1993 een verstrenging van het gemeen recht inzake toelating tot het verblijf van meer dan drie maanden heeft ingevoerd ten opzichte van de eerste versie van de wet van 15.12.1980.

De oorspronkelijke versie van de artikelen 10 en 12 van de Vreemdelingenwet gaat als volgt:

Art. 10:

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikel 12, zijn van rechtswege tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk toegelaten :

(r-3o)

4° de vreemdeling die de echtgenoot is van een tot een verblijf in het Rijk toegelaten of gemachtigde vreemdeling of van een tot vestiging gemachtigde vreemdeling en die met deze samenleeft, alsmede hun kinderen die niet de leeftijd hebben bereikt welke de Belgische wet voor de burgerlijke meerderjarigheid heeft bepaald en die te hunnen laste zijn en met hen samenleven.

Art. 12

De vreemdeling die toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk, wordt door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in het vreemdelingenregister ingeschreven.

De Koning bepaalt de wijze van inschrijving en het model van de verblijfsvergunning die bij de inschrijving wordt afgegeven en daarvan bewijs levert.

De aanvraag tot inschrijving moet door de vreemdeling ingediend worden binnen acht werkdagen nadat hij het Rijk is binnengekomen indien hij de machtiging tot verblijf in het buitenland heeft verkregen. Zij moet worden ingediend binnen acht werkdagen na de ontvangst van die machtiging indien deze in het Rijk werd verkregen.

De Koning kan, bij een in Ministerraad overlegd besluit en bij een algemene voorziening, in uitzonderlijke omstandigheden een kortere termijn vaststellen.

Wanneer de aanvraag ingediend wordt door een vreemdeling die verklaart dat hij zich in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, brengt het gemeentebestuur, alvorens er gevolg aan te geven, daarvan de Minister van Justitie of zijn gemachtigde op de hoogte en verzekert zich van zijn akkoord. In afwachting van die beslissing wordt hem een document afgegeven waaruit blijkt dat die aanvraag werd ingediend.

In casu kan verzoeker zich beroepen op de standstillbepalingen uit artikel 41, lid 1 Aanvullend Protocol en, voor zoveel als nodig uit artikel 13 van het Besluit 1/80, via de bepaling uit het (huidige) artikel 10 §1, 1° van de Vreemdelingenwet, dat verzoeker toelaat zich omtrent haar recht op verblijf te beroepen op een internationaal verdrag. Het Aanvullend Protocol en het Besluit 1/80 van de Assosiatieraad zijn beiden inderdaad internationale verdragen (voor het Besluit 1/80 is het wellicht preciezer te stellen dat het gaat om een besluit van een bij internationaal verdrag - nl. de Associatieovereenkomst EEG-Turkije van 1963 opgerichte Assosiatieraad - waardoor dit Besluit 1/80 zelf ook dezelfde waarde heeft). Bovendien werd in de voormelde arresten van het Hof van Justitie (o.a. Abatay en Tum & Dari) uitdrukkelijk bepaald dat deze bepalingen rechtstreekse werking hebben, zodat verzoeker zich erop kan beroepen.

Dat met andere woorden ten aanzien van verzoeker de bepalingen van de vreemdelingenwet gelden zoals die bestond bij de inwerkingtreding ervan, aangezien verscheidene wetswijzigingen voor restrictievere voorwaarden hebben opgelegd aan de vreemdeling van gemeen recht;

Dat uit het toenmalige artikel 12 van de Vreemdelingenwet immers blijkt dat de vreemdeling die zich wil verenigen of herenigen met zijn gezinslid, niet wettig in België moet verblijven op het ogenblik van de indiening van zijn aanvraag tot verblijf; dat hem integendeel de vrije keuze wordt gelaten om zijn aanvraag in te dienen hetzij in de Belgische diplomatieke post in zijn buitenland, hetzij bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats.

Dat overigens Turkse onderdanen sowieso een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden in België mogen indienen, en dit op grond van artikel 2 van het Europees Vestigingsverdrag (zie bijdrage L. DENYS "De toetreding van Turkije tot het Europees Vestigingsverdrag en de gevolgen voor de Belgische interne rechtsorde", T.Vreemd. 1997, 3-9).

Dat na de inwerkingtreding van de wet van 15.12.1980, en alleszins op vandaag, artikel 12bis, lid 2, 2° en 3° Vreemdelingenwet aan de vreemdeling van gemeen recht wel oplegt om met een visum gezinshereniging België binnen te komen of met een visum van maximaal drie maanden of de buitengewone omstandigheden aan te tonen die hem verhinderen de aanvraag bij de Belgische diplomatieke post van zijn land in te dienen, zodat alleszins vaststaat dat de vreemdelingenwet sindsdien minstens op dit punt strengere voorwaarden oplegt aan de vreemdeling van gemeen recht.

Dat precies omwille van dit punt de aanvraag afgewezen wordt;

Dat daarnaast blijkt dat verzoeker binnen het toepassingsgebied *ratione personae* valt van het toenmalige artikel 10,4° van de Vreemdelingenwet;

Dat bovendien de toenmalige Vreemdelingenwet, indien de vreemdeling niet aan de voorwaarden van artikel 10 voldoet, enkel toeliet om de aanvraag ongegrond te verklaren, bij middel van een bijlage 14 waartegen een schorsend beroep kon ingediend worden; dat de huidige wetgeving, die toelaat de aanvraag niet in overweging te nemen waartegen enkel een niet-schorsend beroep kan ingediend worden, strengere voorwaarden bevat en bijgevolg niet mag toegepast worden;

Dat bovendien de bestreden beslissing tegenstrijdig en niet duidelijk is door enerzijds te stellen dat verzoeker niet de nodige documenten overeenkomstig artikel 10§1 tot 3 en artikel 12bis, §1 en 3 voorlegt en anderzijds te stellen dat hij niet in het bezit is van een visum D voor gezinshereniging.

Dat de documenten overeenkomstig de artikelen 10 en 12bis wel degelijk werden overgelegd tijdens de aanvraag dd. 10.4.2013, maar niet aanvaard werden door de gemeente.

Dat de gemeente achteraf niet kan beweren dat de nodige documenten niet ter staving van de aanvraag zijn neergelegd geweest door verzoeker.

Dat bovendien artikel 12bis, §1, tweede lid, 2° stelt dat de aanvraag kan ingediend worden bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats indien verzoeker tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en voor het einde van deze machtiging alle in §2 bedoelde bewijzen overlegt, hetgeen verzoeker deed. De aanvraag kan bijgevolg ingediend worden met een visum kort verblijf.

Zodat de bestreden beslissing de ingeroepen rechtsgronden schendt door ten aanzien van verzoeker de standstillbepalingen niet toe te passen, maar haar integendeel te onderwerpen aan de gemeenschappelijke regeling uit artikel 12bis van de (huidige versie van de) Vreemdelingenwet;

Dat zelfs de huidige regeling m.n. artikel 12bis, §1, tweede lid, 2° niet wordt toegepast aangezien verzoeker wordt toegelaten een aanvraag tot verblijf in te dienen met een visum kort verblijf.

Dat de bestreden beslissing bijlage 15ter dan ook dient te worden vernietigd;

Dat dezelfde rechtsgronden geschonden worden in het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) dat een uitvoeringsbeslissing is van de eerste bestreden beslissing;

Dat dit bevel ten onrechte stelt dat verzoeker zijn visum verstreken is sedert 10.4.2013, terwijl uit het hierbovenstaande blijkt dat zij toegelaten dient te worden tot het verblijf van meer dan drie maanden zonder in het bezit te moeten zijn van een visum D voor gezinshereniging, zodat indien de standstillbepaling werd toegepast door de tegenpartij, verzoeker zou toegelaten zijn tot het verblijf.”

Artikel 41, lid van het Aanvullend Protocol (Pb. L. 29 december 1972, afl. 293)) luidt als volgt:

“De Overeenkomstsluitende Partijen voeren onderling geen nieuwe beperkingen in met betrekking tot de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten.”

Dit artikel heeft enkel betrekking op de artikelen 13 (vrijheid van vestiging) en 14 (vrij verrichten van diensten) van de Associatieovereenkomst (Pb.L. 29 december 1964, afl. 64).

De Raad benadrukt dat uit vaste rechtspraak van het Hof van Justitie volgt: *“dat in artikel 41, lid 1, van het Aanvullend Protocol een nauwkeurig bepaald en onvoorwaardelijk beginsel is geformuleerd, dat voldoende werkbaar is om door de nationale rechter te kunnen worden toegepast en dat derhalve de rechtspositie van particulieren kan bepalen; de rechtstreekse werking die dus aan die bepaling moet worden toegekend brengt, dat de justitiabelen op wie zij van toepassing is, het recht hebben zich er voor de rechterlijke instanties van de lidstaten op te beroepen.”* (HvJ 11 mei 2000, C-37/98, Savas, ro. 54).

Vaste rechtspraak van het Hof van Justitie luidt dat: *“(…) ook al verleent de in artikel 41, lid 1, van het Aanvullend Protocol opgenomen standstillclausule op zichzelf aan een Turks onderdaan geen rechtstreeks uit de gemeenschapsregeling afgeleid recht van vestiging en een daaruit voortvloeiend recht van verblijf of een recht op het vrij verrichten van diensten of van toegang tot het grondgebied van een lidstaat (…), dit niet wegneemt dat een dergelijke clausule algemeen de invoering verbiedt van alle nieuwe maatregelen die tot doel of tot gevolg zouden hebben dat de uitoefening door een Turks onderdaan van deze economische vrijheden op het nationale grondgebied wordt onderworpen aan strengere voorwaarden dan die welke golden bij de inwerkingtreding van het Aanvullend Protocol voor de betrokken lidstaat.”* (HvJ 19 februari 2009, C-228/06, Soysal, ro. 47).

Voorts oordeelde het Hof dat: *“Met betrekking tot artikel 41, lid 1, heeft het Hof (…) in herinnering gebracht dat deze bepaling vanaf de datum van inwerkingtreding in de gastlidstaat van de rechtshandeling waarvan deze bepaling deel uitmaakt, de invoering verbiedt van nieuwe beperkingen van de uitoefening van de vrijheid van vestiging of van het vrij verrichten van diensten, met inbegrip van beperkingen betreffende de materiële en/of procedurele voorwaarden inzake de eerste toelating tot de betrokken lidstaat van Turkse staatsburgers die voornemens zijn aldaar van deze economische vrijheden gebruik te maken.”* (HvJ 29 april 2010, C-92/7, ro. 47) (eigen onderlijning).

De Raad wijst erop dat artikel 41, lid 1 van het Aanvullend Protocol enkel betrekking heeft op de vrijheid van vestiging en het vrij verrichten van diensten. De Unierechtelijke invulling van het begrip “vrijheid van vestiging” omvat de toegang tot werkzaamheden anders dan in loondienst en de uitoefening daarvan alsmede de oprichting en het beheer van ondernemingen ten behoeve van duurzame activiteiten. Het betreft in andere woorden de vrije vestiging van zelfstandigen.

Het vrij verrichten van diensten wordt door het Unierecht ingevuld als de dienstverrichtingen welke gewoonlijk tegen vergoeding geschieden, voor zover de bepalingen betreffende het vrije verkeer van goederen, kapitaal en personen op deze dienstverrichtingen niet van toepassing zijn. Degene die de diensten verricht (dienstverlener), kan daartoe zijn werkzaamheden tijdelijk uitoefenen in de lidstaat waar de dienst wordt verricht.

Het vrij verkeer van diensten vertoont gelijkenissen met de vrijheid van vestiging. Toch bestaat er een onderscheid: het verrichten van diensten heeft geen duurzaam karakter, maar betreft een tijdelijke activiteit, terwijl duurzaamheid juist het kenmerk is van de vrijheid van vestiging.

De Raad stelt vast dat uit het administratief dossier noch uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker op het moment van de bestreden beslissing voornemens is geweest om zich in België te vestigen als zelfstandige of in België diensten te verrichten. Integendeel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker een gepensioneerde man is. Hieruit kan dus niet worden afgeleid dat verzoeker "voornemens" is om zijn vrijheid van vestiging of het vrij verkeer van diensten uit te oefenen.

Nu niet wordt aangetoond dat verzoeker voornemens was deze economische vrijheden, met name de vrijheid van vestiging of het vrij verrichten van diensten uit te oefenen, kan verzoeker zich niet geldig op artikel 41, 1ste lid van het Aanvullend Protocol beroepen. De door verzoeker geciteerde rechtspraak van het Hof van Justitie kan in dit geval dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

Een schending van artikel 41, § 1 van het Aanvullend Protocol kan niet worden aanvaard.

Verzoeker voert eveneens de schending aan van artikel 13 van het besluit nr. 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije. Dit artikel bepaalt als volgt:

"De lidstaten van de Gemeenschap en Turkije mogen geen nieuwe beperkingen invoeren met betrekking tot de toegang tot de werkgelegenheid van werknemers en hun gezinsleden wier verblijf en arbeid op hun onderscheiden grondgebied legaal zijn."

Dit artikel heeft betrekking op de Turkse werknemers en hun familieleden. Zoals eerder gesteld blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker een gepensioneerde is. Uit het arrest HvJ 6 juni 1995, C-434/93, *Bozkurt t. Staatssecretaris v. Justitie*, blijkt immers dat als de werknemer geen deel meer uitmaakt van de reguliere arbeidsmarkt, omdat hij bijvoorbeeld de pensioenleeftijd bereikt heeft of omdat hij permanent arbeidsongeschikt is, hij zijn verblijfsrecht verliest. Bijgevolg kan hij zich evenmin op deze bepaling beroepen.

Bijgevolg is niet aangetoond dat verzoeker valt onder het toepassingsgebied van de aangevoerde bepaling.

Een schending van artikel 13 van het besluit 1/80 van de Associatieraad EEG-Turkije is niet aannemelijk.

Verzoeker voert tevens een schending aan van artikel 2 van het Europees Vestigingsverdrag van 13 december 1955. Hij stelt hieromtrent enkel het volgende:

"Dat overigens Turkse onderdanen sowieso een aanvraag tot verblijf van meer dan drie maanden in België mogen indienen, en dit op grond van artikel 2 van het Europees Vestigingsverdrag (zie bijdrage L. DENYS "De toetreding van Turkije tot het Europees Vestigingsverdrag en de gevolgen voor de Belgische interne rechtsorde", T. Vreemd. 1997, 3-9)."

Opnieuw wijst de Raad erop dat het aan verzoeker is om zijn grieven op concrete, precieze en nauwkeurige wijze te ontwikkelen en aan te tonen dat de gemachtigde bij zijn besluitvorming een onwettigheid heeft begaan. Er kan enkel rekening gehouden worden met elementen die met de nodige precisie worden aangebracht en het kan niet de bedoeling zijn dat de Raad zelf uit de geciteerde rechtsleer het middel van verzoeker dient af te leiden. Bijgevolg is dit aangevoerde onderdeel van het enig middel onontvankelijk.

Aldus dient in tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden, vastgesteld te worden dat verzoeker wel degelijk onder de toepassing van de huidige artikelen 10 en 12bis van de vreemdelingenwet valt.

Artikel 10 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven :

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling die sedert minimaal twaalf maanden toegelaten of gemachtigd is tot een verblijf van onbepaalde duur in het Rijk of sedert minimaal twaalf maanden gemachtigd is om er zich te vestigen. Die termijn van twaalf maanden vervalt indien de echtelijke band of het geregistreerde partnerschap reeds bestond voor de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam of indien zij een gemeenschappelijk minderjarig kind hebben, of indien het familieleden betreft van een vreemdeling die erkend is als vluchteling of die de subsidiaire bescherming geniet :

- de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam;

(...)”

Artikel 12bis, § 1 van de vreemdelingenwet voorziet dat een vreemdeling die verklaart dat hij zich in één der in artikel 10 van dezelfde wet voorziene gevallen bevindt in beginsel zijn verblijfsaanvraag moet indienen bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger die bevoegd is voor zijn woonplaats of zijn verblijfplaats in het buitenland. In vier gevallen kan van deze regel afgeweken worden en kan de betrokken vreemdeling de aanvraag indienen bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats in België:

1. indien hij al in een andere hoedanigheid toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en indien hij voor het einde van deze toelating of machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

2. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en, indien dit wettelijk is vereist, hij beschikt over een geldig visum met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België, dit huwelijk of partnerschap effectief werd gesloten vóór het einde van deze machtiging en hij vóór het einde van deze machtiging alle in artikel 12bis, § 2 van de vreemdelingenwet bedoelde bewijzen overlegt,

3. indien hij zich bevindt in buitengewone omstandigheden die hem verhinderen terug te keren naar zijn land om het op grond van artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste visum aan te vragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger en alle in artikel 12bis, § 2 van dezelfde wet bedoelde bewijzen overmaakt, evenals een bewijs van zijn identiteit,

4. indien hij tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en hij een minderjarig kind is zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 4°, tweede en derde streepje van de vreemdelingenwet of hij de ouder is van een minderjarige erkende vluchteling of minderjarige die de subsidiaire bescherming geniet zoals bedoeld in artikel 10, § 1, eerste lid, 7° van deze wet.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing tegenstrijdig is en niet duidelijk door enerzijds te stellen dat hij niet de nodige documenten overeenkomstig artikel 10, §§1 tot 3 en artikel 12bis, § 1 en 3 voorlegt en anderzijds te stellen dat hij niet in het bezit is van een visum D voor gezinshereniging. Hij stelt dat de documenten overeenkomstig de artikelen 10 en 12bis wel degelijk werden overgelegd tijdens de aanvraag van 10 april 2013, maar niet aanvaard werden door de gemeente. Dat de gemeente achteraf niet kan beweren dat de nodige documenten niet ter staving van de aanvraag zijn neergelegd geweest door verzoeker.

Verder voert hij aan dat bovendien artikel 12bis, § 1, tweede lid, 2° stelt dat de aanvraag kan ingediend worden bij het gemeentebestuur van de verblijfplaats indien verzoeker tot een verblijf van maximaal drie maanden is gemachtigd en voor het einde van deze machtiging alle in § 2 bedoelde bewijzen overlegt, hetgeen verzoeker deed. De aanvraag kan volgens verzoeker ingediend worden met een visum kort verblijf.

Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt dat verzoeker op 10 april 2013 een aanvraag indiende om te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden in België in de zin van artikel 10, §§1 tot 3 van de vreemdelingenwet.

Uit de stukken die verzoeker heeft neergelegd bij de diensten van de gemeente Zaventem blijkt niet dat hij, bij het indienen van zijn aanvraag om tot een verblijf toegelaten te worden, te kennen heeft gegeven dat buitengewone omstandigheden hem verhinderden terug te keren naar zijn land van herkomst om het op grond van artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste visum te vragen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger.

Inzake de toepassing van artikel 12*bis*, § 1, 1°, 2° en 4° van de vreemdelingenwet, wordt in artikel 26, § 1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen voorts het volgende bepaald:

*“§1. De vreemdeling die een aanvraag voor een toelating tot verblijf indient bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats, in toepassing van de artikelen 10 en 12*bis*, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet, overlegt de volgende documenten om deze aanvraag te staven :*

*1° de voor zijn binnenkomst en verblijf vereiste documenten die aantonen dat hij voldoet aan de in artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 1°, 2° of 4°, van de wet bepaalde voorwaarden;*

2° de documenten die aantonen dat hij voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden.

*Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag alle vereiste documenten overlegt, overhandigt de burgemeester of zijn gemachtigde hem een ontvangstbewijs van zijn aanvraag, conform het model in de bijlage 15*bis*. De aanvraag en een kopie van de bijlage 15*bis* worden onmiddellijk naar de Minister of zijn gemachtigde gestuurd.*

Met het oog op de eventuele inschrijving van de vreemdeling in het vreemdelingenregister laat de burgemeester of zijn gemachtigde tot een verblijfsonderzoek overgaan.

*Indien de vreemdeling bij de indiening van zijn aanvraag echter niet alle vereiste documenten overlegt, neemt de burgemeester of zijn gemachtigde de aanvraag niet in overweging en betekent deze beslissing aan de vreemdeling, door middel van een document conform het model in de bijlage 15*ter*. Een kopie van dit document wordt onmiddellijk aan de Minister of zijn gemachtigde bezorgd.”*

Verzoeker betwist dat de nodige stukken werden aangebracht waaruit kan worden afgeleid dat hij zich in een situatie zoals omschreven in artikel 12*bis*, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet bevond. Waar verzoeker stelt dat hij reeds op 16 maart 2013 de nodige documenten heeft voorgelegd, maar dat eerste verweerder die weigerde te aanvaarden omdat hij zich eerst bij de tweede verweerder wou informeren, stelt de Raad vast dat hiervan geen begin van bewijs wordt voorgelegd. Waar verzoeker meent dat, gezien de directe werking van de door hem aangehaalde bepalingen van het Aanvullend Protocol en van het Besluit nr. 1/80, een visum kort verblijf toch had moeten volstaan, verwijst de Raad naar het bovenstaande waaruit blijkt dat verzoeker niet heeft aangetoond dat hij onder het toepassingsgebied valt van dit Aanvullend protocol of van dit Besluit. Bijgevolg kunnen de oude artikelen 10 en 12 van de vreemdelingenwet geen toepassing vinden en heeft verweerder een punt dat een visum kort verblijf niet volstaat om te vallen binnen één van de vier gevallen van artikel 12*bis* § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Uit de door verzoeker bij de aanvraag voorgelegde stukken blijkt immers niet dat hij toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk en er blijkt evenmin dat hij beschikte over een geldig visum afgeleverd met het oog op het afsluiten van een huwelijk of partnerschap in België dat hem machtigde om gedurende maximaal drie maanden in het Rijk te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker reeds gehuwd was op het ogenblik van de eerste aanvraag. Omdat het gaat om een uitzondering op de algemene regel dat een aanvraag voor een toelating tot verblijf in het buitenland moet worden ingediend, moet zij restrictief worden geïnterpreteerd en kan zij niet worden uitgebreid tot de situatie van vreemdelingen die reeds gehuwd zijn (RvS 2 oktober 2013, nr. 224.931). De verwijzing naar artikel 12*bis*, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet is niet dienstig. Verzoekers betoog dat een visum kort verblijf volstond, kan niet worden gevolgd.

Verder wijst de Raad er op dat overeenkomstig artikel 1 van de Verordening nr. 539/2001/EG van de Raad van 15 maart 2001 tot vaststelling van de lijst van derde landen waarvan de onderdanen bij overschrijding van de buitengrenzen in het bezit moeten zijn van een visum en de lijst van derde landen waarvan de onderdanen van die plicht zijn vrijgesteld, onderdanen van Turkije bij overschrijding van de buitengrenzen van de lidstaten in het bezit van een visum dienen te zijn.

Verzoeker toont niet aan dat hij zijn verblijfsaanvraag heeft onderbouwd met stukken waaruit blijkt dat hij voldeed aan de in artikel 12*bis*, §§ 1 en 3 van de vreemdelingenwet gestelde voorwaarden. Uit het

voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing geenszins tegenstrijdig is en dat verweerder terecht heeft vastgesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 12*bis* van de vreemdelingenwet.

Een schending van de artikelen 10 en 12*bis* van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond. Evenmin wordt een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftiende oktober tweeduizend dertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU